

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare en buitengewone terechtzitting van 11 juni 2010 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not. nr. de 66.RW.100801/08/7

Griffie nr.

2019

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

3442

1. _____ met ondernemingsnummer _____ met maatschappelijke zetel te _____

3443

2. _____ machinist, geboren te _____ op _____, wonende te _____ ;

Verdacht van : te _____ :

Bij inbreuk op de art. 2, 5, 7, 8, 20§1 al. 1 en 114 § 4 van het decreet dd. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode (BS 19.08.1997), als verhuurder een woning die niet voldoet aan de vereisten van art. 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning.

A. Vanaf 16 mei 2008 tot en met datum der dagvaarding, zijnde een woning verhuurd te hebben, gelegen te _____

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde :

Ligging :

Aard en oppervlakte :

Wijk en nummer van het kadaster :

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als : _____, opgericht op _____ gevestigd te _____

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van oprichting verleden op _____, geregistreerd op _____



RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG DENDERMONDE

B. vanaf 16 mei 2008 tot en met datum der dagvaarding, zijnde :

Een woning verhuurd te hebben, gelegen te
16;

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde :

Ligging :

Aard en oppervlakte :

Wijk en nummer van het kadaster :

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als :

opgericht op , gevestigd te ,

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van oprichting verleden op , geregistreerd op .

Met de **verzwarende omstandigheid** dat van de activiteit een gewoonte wordt gemaakt, met name meerdere panden te verhuren die niet voldoen aan de vereisten art. 5 van hoger vernoemd decreet.

De eerste en de tweede ieder voor de helft tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Swb., zoals ingevoegd door de Wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 6.000 € {€200X8)+(€550X8)} zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde, daarvan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Berekening

Verhuring woongelegenheid .

Van 1 mei 2008 tot 31 december 2008, zijnde 8 maand

Huurprijs : 200 € per maand (stuk 31 en 75)

Bedrag : 200 € x 8 maand : 1.600 €

Verhuring woongelegenheid

Van 1 mei 2008 tot 31 december 2008, zijnde 8 maand

Huurprijs : 550 € per maand (stuk 63 en 76)

Bedrag : 550 € x 8 maand : 4.400 €

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering

slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk datum der dagvaarding, zijnde.

Zijnde ook inzake

De Wooninspecteur, bevoegd voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest, met kantoor gevestigd te Gebr. Van Eyckstraat, 4-6, 9000 Gent,

Eiser in herstel.

Waarbij zich heeft gevoegd als burgerlijke partij

..., wonende te ...

tegen :

1. ...
2. ... beklagden.

*

*

1. Procedure

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding d.d. 18.6.2009 waarmee de zaak rechtsgeldig werd aanhangig gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de openbare terechtzitting d.d. 04 september 2009;
- het tussenvonnissen van 11 september 2009 waarbij mr. M. Boeykens, advocaat te Haaltert, werd aangesteld als lasthebber ad hoc; de zaak werd in voortzetting geplaatst naar de zitting van 27 november 2009;
- de dagvaarding d.d. 24.9.2009, overgeschreven te ... Hypotheekkantoor d.d. ... waarmee de zaak rechtsgeldig werd aanhangig gemaakt, houdende dagstelling voor de openbare terechtzitting d.d. 27 november 2009;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

3444

3445

✓
✓

Op de terechtzitting van 27 november 2009 werd de zaak, op verzoek van de verdediging van tweede beklaagde, uitgesteld naar de zitting van 26 maart 2010, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad genomen.

De rechtbank aanhoorde:

- de **burgerlijke partij** op de terechtzittingen van 27 november 2009 en 26 maart 2010, in haar middelen en vordering, vertegenwoordigd door mr. M. Van den Eynde, advocaat te Beveren;
- de **eiser in herstel De Vlaamse Wooninspecteur**, op de terechtzittingen van 27 november 2009 en 26 maart 2010, in haar middelen en vordering, vertegenwoordigd door mr. P. Van Assche, optredende loco mr. V. Tollenaere, advocaat te Gent;
- het **openbaar ministerie**, waargenomen door J. Kerkhofs, substituut-procureur des Konings, op de terechtzitting van 26 maart 2010 in zijn middelen en eis;
- de **eerste beklaagde** in haar middelen van verdediging, bijgestaan door mr. M. Boeykens, advocaat te Haaltert, in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc;
- de **tweede beklaagde** in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door mr. A. Lardenoit, advocaat te Nieuwkerken;

2. Gegrondheid strafvordering

2.1.

In de tenlastelegging A dienen de woorden "tot en met de datum der dagvaarding" te worden vervangen door "tot en met 18 juni 2009".

In de tenlastelegging B dienen de woorden "tot en met de datum der dagvaarding" te worden vervangen door "tot en met 18 juni 2009".

De aldus verbeterde tenlasteleggingen hebben betrekking op dezelfde feiten als degene die er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag liggen.

2.2.

Naar aanleiding van vaststellingen in een pand gelegen te _____ eigendom van eerste beklaagde _____, werd verder onderzoek gevoerd naar andere eigendommen van _____ wegens mogelijke inbreuken op het decreet van de Vlaamse Wooncode en/of het Kamerdecreet.

Tweede beklaagde _____ betreft de zaakvoerder van eerste beklaagde _____ Voormelde vennootschap is actief in immobiliën en verhuur.

2.3.

Aan de beklaagden wordt ten laste gelegd twee woningen, die niet beantwoorden aan de vereisten van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode, als hoofdverblijfplaats te hebben verhuurd.

Terzake kan worden verwezen naar de technische vaststellingen die in het licht van de Vlaamse Wooncode op 16 mei 2008 door de Wooninspectie werden uitgevoerd:

(1) M.b.t. de woning gelegen te _____ die werd verhuurd aan _____ en _____, werd conform de Vlaamse Wooncode een huiszoeking met toestemming uitgevoerd. Er werden in totaal 93 strafpunten vastgesteld. De woning werd ongeschikt bevonden. Er werden risico's aangetroffen die aanleiding kunnen geven tot elektrocutie van de bewoners, alsook indicaties van een ernstig risico op CO-vergiftiging waargenomen (stukken 2-5 en 11-28 strafdossier). Volgens de Wooninspectie was er sprake van een effectieve bedreiging voor de veiligheid en gezondheid van de bewoners waardoor het uitvaardigen van een besluit tot onbewoonbaarheid voor de woning te verantwoorden kon genoemd worden (stukken 27-28 strafdossier).

(2) M.b.t. de woning gelegen te _____, die werd verhuurd aan _____ en _____, werd conform de Vlaamse Wooncode een huiszoeking met

toestemming uitgevoerd. Er werden in totaal 67 strafpunten vastgesteld. De woning werd ongeschikt bevonden. Er werden risico's aangetroffen die aanleiding kunnen geven tot brand en/of elektrocutie van de bewoners, alsook indicaties van een ernstig risico op CO-vergiftiging waargenomen (stukken 34-37 en 43-60 strafdossier). Volgens de Wooninspectie was er sprake van een effectieve bedreiging voor de veiligheid en gezondheid van de bewoners waardoor het uitvaardigen van een besluit tot onbewoonbaarheid voor de woning te verantwoorden kon genoemd worden (stukken 59-60 strafdossier).

De beklagden beschikten niet over het in de Vlaamse Wooncode bedoelde conformiteitsattest.

2.4.

Op 14 augustus 2008 formuleerde de Wooninspectie m.b.t. beide voornoemde woningen een herstellvordering, waarbij telkens het wegwerken van alle gebreken aan de panden werd gevorderd, dit binnen een termijn van 10 maanden na de uitspraak. Er werd telkens ook een dwangsom gevorderd van 125 euro per dag vertraging (stukken 93-103 strafdossier).

Geconfronteerd met deze herstellvorderingen verklaarde tweede beklagde de woning gelegen in de te willen verkopen en de woning gelegen in de te willen renoveren (stuk 108 strafdossier).

Op 15 september 2008 heeft het college van Burgemeester en Schepenen zich aangesloten bij de herstellvordering van de Wooninspectie (stuk 109 strafdossier).

2.5.

In navolging van voormelde vaststellingen werden deze woningen bij besluit van de burgemeester van de gemeente van 19 november 2008 ongeschikt en onbewoonbaar verklaard (stukken 116-119 strafdossier).

2.6.

Op verzoek van tweede beklagde werd overgegaan tot verschillende hercontroles m.b.t. de woning gelegen in de

Op 7 januari 2010 werd vastgesteld dat alle gebreken aan voornoemd pand waren weggewerkt (zie subkaft, bijkomende stukken na dagvaarding).

2.7.

De woning gelegen in de werd bij akte, verleden op 2 december 2009, verkocht aan de 'Maatschappij voor het Grond- en Industrialisatiebeleid van het Linkerscheldeoevergebied'(zie subkaft, bijkomende stukken na dagvaarding).

2.8.

Ter terechtzitting betwistte tweede beklagde de hem ten last gelegde feiten, stellende dat er gezien de specifieke omstandigheden, daarbij verwijzend naar de mentaliteit van de bewoners, geen opzet aanwezig was.

2.9.

Ter zake staat vast dat voornoemde twee woningen niet voldeden aan de vereisten van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode. Het staat eveneens vast dat deze woningen als hoofdverblijfplaats werden verhuurd in de periode waarop de verbeterde tenlasteleggingen betrekking hebben en het wordt niet betwist dat er geen conformiteitsattest was in de betrokken periode.

Artikel 20 van de Vlaamse Wooncode bepaalt echter geen strafrechtelijke sanctie voor het verhuren zonder conformiteitsattest, maar wel voor het verhuren als hoofdverblijfplaats van een woning die niet conform is aan de vereisten van artikel 5. Het attest werkt wel bevrijdend voor wie dit laatste toch doet, omdat het een vermoeden van conformiteit inhoudt.

De verplichtingen op het vlak van veiligheid, gezondheid en woonkwaliteitsnormen, rusten duidelijk de op de verhuurder (art. 5 en 8 van de Vlaamse Wooncode) en niet op de huurder. Het is de verhuurder (eigenaar, mede-eigenaar, opstalhouder, vruchtgebruiker

etc, in casu: eigenaar) die het conformiteitattest moet aanvragen.

Ten onrechte meent de verdediging dat tweede beklagde zich kan beroepen op de huurwetgeving en de meldingsplicht van de huurder. De huurwetgeving regelt de verhoudingen tussen huurder en verhuurder. De Vlaamse Wooncode heeft duidelijk een andere finaliteit en heeft als doelstelling het waarborgen van het recht op menswaardig wonen voor eenieder o.a. door kwaliteitsbewaking van de woningen. Deze wetgeving richt zich duidelijk op de verplichtingen voor de verhuurders/eigenaars.

2.10.

Uit de voorliggende strafinformatie blijkt duidelijk dat beide beklagden zich schuldig hebben gemaakt aan de verhuring van woningen die niet aan de kwaliteitsnormen voldoen. Elke schending van de kwaliteitsnormen is strafbaar.

De bezwarende technische vaststellingen aangaande voormelde woningen zijn echter niet van aard om beklagden schuldig te verklaren aan de verzwarende omstandigheid dat van de activiteit een gewoonte werd gemaakt. Er dient opgemerkt dat beklagden inspanningen leverden om welbepaalde aanpassingen te doen en om tegemoet te komen aan de door de opsporingsambtenaren geformuleerde opmerkingen. Voorliggende strafinformatie volstaat niet om de voorziene verzwarende omstandigheid in hoofde van beide beklagden bewezen te verklaren.

2.11.

Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

2.12.

Tweede beklagde is, zoals hiervoor reeds gesteld, de zaakvoerder van eerste beklagde, met name . Het staat vast dat de tenlasteleggingen A en B voor rekening van de eerste beklagde werden gepleegd en verband houden met de verwezenlijking van het doel van eerste beklagde.

Volgens de gegevens van de Kruispuntbank van Ondernemingen staat bij de firma vermeldt: "Bemiddeling bij de aankoop, verkoop en verhuur van onroerend goed" (stuk 107 strafdossier).

Tweede beklagde heeft als zaakvoerder de huurcontracten onderhandeld en de huurgelden op rekening van de firma, zijnde eerste beklagde, laten storten.

Uit het verhoor van de huurders blijkt genoegzaam dat tweede beklagde op de hoogte was van de slechte staat van de woningen (stuk 31 en 63 strafdossier). Er werd echter door tweede beklagde wetens en willens voorrang gegeven aan (1) het laten verder bestaan van de huurovereenkomsten en (2) het verder, via eerste beklagde, innen van de huurinkomsten.

Beklagden kunnen zich niet verschuilen achter het feit dat de huurders het pand niet verlieten. Een grondige en noodzakelijke renovatie van een pand is een voldoende reden tot opzegging en bij gebreke aan vrijwillige verlating kan steeds een procedure van gedwongen uitdrijving worden ingesteld.

Het kan dan ook niet ernstig worden betwist dat de bewezen verklaarde feiten wetens en willens werden gepleegd en zodoende zowel aan de 1^{ste} als aan de 2^{de} beklagde toerekenbaar en verwijtbaar zijn.

3. Straftoemeting

3.1.

De voor elk van de beklagden bewezen geachte feiten, voorwerp van de vermelde tenlasteleggingen, zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat telkens

voor al deze feiten bij toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek slechts één straf moet worden opgelegd.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten en de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de tweede beklagde, zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie, voor zover die de rechtbank aan de hand van het strafdossier bekend zijn. Voor de eerste beklagde dient gelet te worden op het strafregister en de aard en de omvang van de bedrijfsactiviteit.

3.2.

Het Vlaamse Gewest heeft, in uitwerking van artikel 23 van de Grondwet (het recht op een behoorlijke huisvesting), een aantal minimale woonkwaliteitsnormen bepaald waaraan een woning/kamer dient te voldoen. De door de beklagden gepleegde strafrechtelijke feiten vertonen op zich objectieve ernst. De Vlaamse Wooncode werd ingesteld onder meer in het belang van de gezondheid en veiligheid van en voor de huurders van woningen. Inbreuken op deze verplichting openen de deur naar wantoestanden ten koste van de vaak financieel zwakkere huurder. Bovendien bleken in concreto de bewuste panden zich in een ongeschikte en zelfs onbewoonbare staat te verkeren en was er sprake van een effectieve bedreiging voor de veiligheid en gezondheid van de bewoners. Gestrengheid in de bestraffing is in beginsel op zijn plaats.

3.3.

De straftoemeting moet echter niet enkel de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de generale en speciale preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen de geldende regelgeving rigoureuus na te leven.

3.4.

De eerste beklagde beschikt over een blanco strafregister.

De tweede beklagde is 56 jaar en beschikt eveneens over een

blanco strafverleden.

3.5.

Ter realisering van de voormelde doelstellingen van de straftoemeting acht de rechtbank in hoofde van de eerste beklaagde het opleggen van een geldboete en in hoofde van tweede beklaagde het opleggen van een gevangenisstraf en geldboete, zoals in het dictum van dit vonnis bepaald, noodzakelijk.

Aan de beklaagden kan, nu zij daartoe in de voorwaarden verkeren, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging worden verleend, zoals hierna bepaald. De beklaagden bevinden zich daartoe in de wettelijke voorwaarden. Het is daarenboven te verwachten dat de huidige veroordeling de beklaagden zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken.

De rechtbank gaat niet in op het verzoek van de tweede beklaagde om hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te verlenen. Dit zou een schijn van straffeloosheid doen ontstaan en gezien de ernst van het ten laste gelegde zou een dergelijke gunst niet gepast zijn.

3.6.

De vordering omtrent de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen op grond van art. 42 en 43bis Sw., zoals ingevoegd door de wet van 17 juli 1990, komt blijkens de elementen van het strafdossier correct voor en dient te worden ingewilligd.

Het gaat immers niet op dat een misdrijf wordt bewezen geacht en de beklaagden de bekomen voordelen ervan toch zouden mogen behouden. Dit is een bijkomend krachtig signaal dat dergelijke wanpraktijken uiteindelijk niet lonend zijn. De rechtbank verleent evenwel in hoofde van elk der beklaagden deels uitstel van tenuitvoerlegging, zoals hierna in het beschikkende gedeelte van het vonnis bepaald.

3.7.

Als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf dient de eerste beklaagde te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot

financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25,00 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

3.8.

Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit koninklijk besluit bedraagt de vaste vergoeding € 25. Beklaagden worden elk veroordeeld tot dit bedrag.

4. De herstellvorderingen

4.1.

Op 14 augustus 2008 formuleerde de Wooninspectie m.b.t. beide voornoemde woningen een herstellvordering, waarbij telkens het wegwerken van alle gebreken aan de panden werd gevorderd, dit binnen een termijn van 10 maanden na de uitspraak. Er werd telkens ook een dwangsom gevorderd van 125 euro per dag vertraging (stukken 93-103 strafdossier).

Op 15 september 2008 heeft het College van Burgemeester en Schepenen zich aangesloten bij de herstellvordering van de Wooninspectie (stuk 109 strafdossier).

4.2.

Gelet op de vaststellingen vervat in het proces-verbaal met nr. DE.62P.RW.100808.2008 van 7 januari 2010 (zie subkaft bijkomende stukken na dagvaarding) dient vastgesteld dat de herstellvorderingen, voor zover betrekking hebbend op het pand gelegen te _____ ; _____ , zonder voorwerp is geworden ingevolge de

vrijwillige uitvoering van de herstelmaatregel.

4.3.

4.3.1.

Wat betreft het pand gelegen te _____, werpt de verdediging tevergeefs op dat dit pand inmiddels werd verkocht en om die reden de herstellvordering zonder voorwerp is geworden.

Deze redenering kan niet worden bijgetreden. Het eigendomstatuut op het ogenblik van de dagvaarding, de behandeling van de zaak of de uitspraak ontslaat de beklaagden om de gevolgen van het misdrijf weg te nemen en de woning te herstellen tot deze voldoet aan de normen opgelegd door de Vlaamse Wooncode.

In artikel 20*bis* van de Vlaamse Wooncode wordt overigens uitdrukkelijk gewag gemaakt van "overtreder" en niet van "eigenaar".

De omstandigheid dat kwestieus pand intussen werd verkocht doet dan ook wat betreft de mogelijkheid tot het opleggen van herstel niets terzake.

4.3.2.

De geformuleerde herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de tenlastelegging A een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. De omstandigheid dat inmiddels inspanningen werden geleverd om een gedeelte van de inbreuken weg te werken, alsook het gegeven dat het pand intussen werd verkocht doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Tot deze herstellvordering werd beslist door bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering werd uitsluitend genomen met het oog op het bereiken van de vereiste woonkwaliteitsnormen genomen. De feitelijk en juridisch gemotiveerde herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd, zoals nader bepaald in het beschikkende

gedeelte van dit vonnis. De hersteltermijn wordt overeenkomstig artikel 20*bis* van het decreet van 15 juli 1997 vastgelegd op één jaar.

De herstellvorderende overheden worden gemachtigd tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak.

Een dwangsom van 50,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de overtreders om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel.

De lange tijd sedert dewelke reeds kon worden overgegaan tot het wegwerken van alle gebreken aan het pand en de voldoende tijd die thans nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis* laatste alinea Ger. W. nog een zekere termijn te bepalen waarna de dwangsom pas kan worden verbeurd.

De rechtbank is van oordeel dat er in de gegeven omstandigheden geen reden is om de huidige beoordeling omtrent het gevorderde herstel uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

Het meer gevorderde dient als ongegrond te worden afgewezen.

5. De burgerlijke vordering van

In de nota burgerlijke partijstelling, neergelegd ter zitting d.d. 27 november 2009, merkt de rechtbank een tegenstrijdigheid op tussen enerzijds de motieven waarin sprake is van een schadevergoeding van 2005,60 euro en een provisionele morele schadevergoeding van 500 euro, en anderzijds het dispositief van voormelde nota waarin melding wordt gemaakt van een provisioneel bedrag van 2005,60 euro en een schadevergoeding van 500,00 euro.

De afhandeling van deze burgerlijke belangen is derhalve niet in staat.

De zaak wordt, teneinde de burgerlijke partij in de gelegenheid te stellen meer duidelijkheid te verschaffen, in voortzetting gesteld naar de zitting van 15 oktober 2010.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 191, 194,
195;
Strafwetboek, art. 2, 38, 39, 40; 65;
Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;
W.1.8.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);
Wet van 18.4.1878, art. 3 en 4.
Wet 29 juni 1969, art. 1, 8 en 14

OM DEZE REDENEN,**DE RECHTBANK rechtdoende op tegenspraak**

ONTSLAAT de beklaagden | en | van
rechtsvervolgning wegens de voorziene verzwarende omstandigheid;

VERKLAART de beklaagden en
schuldig aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en
B, met uitzondering van de voorziene verzwarende omstandigheid.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de **beklaagde** voor deze feiten samen
tot **een geldboete van 3.000,00 euro**, vermeerderd met 45
decimen (x 5,5), 16.500,00 euro bedragend;

GELAST gedurende een termijn van drie jaar uitstel van
tenuitvoerlegging van een gedeelte groot 2.500,00 van het geheel
van de opgelegde geldboete van 3.000,00 euro;

VEROORDEELT de **beklaagde** voor deze feiten
samen tot **een hoofdgevangenisstraf van zes maanden** en **een
geldboete van 500,00 euro**, vermeerderd met 45 decimen (x 5,5),
2.750,00 euro bedragend;

GELAST gedurende een termijn van drie jaar uitstel van tenuitvoerlegging van het geheel van de opgelegde hoofdgevangenisstraf van zes maanden en van een gedeelte groot 250,00 euro van het geheel van de opgelegde geldboete van 500,00 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de tweede beklagde hierboven uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen en bepaalt de vervangende gevangenisstraf voor het gedeelte met uitstel op 45 dagen;

SPREEKT lastens elk van de beklagden en overeenkomstig art. 42, 3° en 43bis van het Strafwetboek de **bijzondere verbeurdverklaring** uit van een bedrag van **3.000 euro**, zijnde het equivalent van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen; gelast voor elk van de beklagden gedurende een termijn van drie jaren gewoon uitstel van tenuitvoerlegging voor een gedeelte groot 1.500,00 euro van de opgelegde bijzondere verbeurdverklaring van 3.000,00 euro;

Bijdrage-vergoeding-kosten

SPREEKT bovendien in hoofde van de beklagden de verplichting uit om elk een bedrag van 25,00 euro, met 45 opdecimen (x 5,5) verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

LEGT de veroordeelden elk bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **25 euro** overeenkomstig artikel 91.2^{de} lid van het K.B. d.d. 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 30.12.1950, 9095)

- zoals vervangen door artikel 1 van het K.B. d.d. 29.07.1992 (B.S., 31.07.1992, 17249);
- en gewijzigd door artikel 1 van het K.B. d.d. 23.12.1993 (B.S., 31.12.1993, 29318)
- en gewijzigd door artikel 1 van het K.B. d.d. 11.12.2001 (B.S., 22.12.2001, 44791),
- dat terug van toepassing is nu de opheffingsbepaling van het K.B. 28.12.1950, zoals voorzien door artikel 98 van het K.B. van

27.04.2007, ingevolge de vernietiging ervan door de Raad van State op 17.12.2008 onbestaande is geworden.

VEROORDEELT de beklaagden elk tot ½ van de gerechtskosten, in hun geheel begroot aan de zijde van het openbaar ministerie op de som van 220,21 euro:

STELT VAST dat de herstellvordering, voor zover betrekking hebbend op het pand gelegen te , **zonder voorwerp** is geworden ingevolge de vrijwillige uitvoering van de herstelmaatregel;

BEVEELT de beklaagden en op vordering van de Wooninspecteur en van het College van Burgermeester en Schepenen van de gemeente **tot het wegwerken van alle gebreken aan het pand en dit binnen een hersteltermijn van één jaar te rekenen vanaf de datum van huidig vonnis:**

ligging:

aard:

kadastraal:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als: met maatschappelijke zetel te

BEVEELT dat voor het geval dat het herstel niet binnen de voormelde termijn werd uitgevoerd, de Wooninspecteur, ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 20bis §7 van de Vlaamse Wooncode;

ZEGT voor recht dat in hoofde van elk der beklaagden **een dwangsom** zal worden verbeurd **van 50,00 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;**

Wat betreft de burgerlijke vordering van wordt de zaak in voortzetting gesteld naar de zitting van 15 oktober 2010;

Overeenkomstig artikel 4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij artikel 2 van de Wet van 13 april 2005 (B.S. 03.05.2005), worden de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

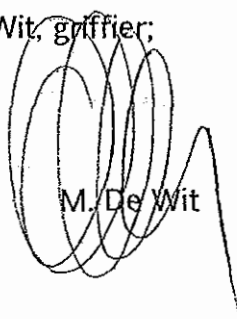
Aldus uitgesproken in openbare en buitengewone terechtzitting van
ELF JUNI TWEEDUIZEND EN TIEN

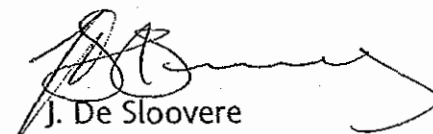
Aanwezig:

J. De Sloovere alleenrechtsprekend rechter;

A. De Cauwer, substituut-procureur des Konings;

M. De Wit, griffier;


M. De Wit


J. De Sloovere